

Danmark, styrke bymidterne i Danmark og forhindre en fremvækst af mange store gigantbutikker ud over landet. Det er jeg utrolig glad for. Så sent som i sidste uge lykkedes det mig at forhandle en meget kompliceret situation på Fyn på plads, og det synes jeg var glædeligt. Og efterfølgende har alle udtrykt meget stor tilfredshed med det.

Så til trods for alle vanskeligheder tror jeg godt, at det flertal, som jeg sagde før – de oprindelige partier bag plus Kristeligt Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, som støtter loven – kan glæde sig over, at resultatet er blevet så godt.

Og den sag, vi skal snakke om her i dag, er jo et led i den proces, et led i, at vi har forhandlet os på plads med alle de store enheder i hovedstadsområdet, altså Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Københavns Amt, Frederiksborg Amt og Roskilde Amt. Siden 1989 har de fem centre udført deres regionplanlægning på et fælles grundlag, dvs. en fælles hovedstruktur i regionen og fælles vurderinger af udviklingen. Regionplan 89 gav mulighed for at anvende Vestermarks byzonearealer til internationale, nationale og regionale funktioner, og i lov om Ørestaden fra 1992 blev den kommende Ørestad afgrænset, og et Ørestadsselskab fik til opgave at udarbejde en helhedsplan, der skulle lægges til grund for kommune- og regionplanen.

I 1992, altså under Schlüterregeringen, vedtog Folketinget, et bredt flertal, at der skulle laves en ny by ude i Ørestaden. Jeg ved godt, at der var partier, der dengang var imod det, også partier, jeg normalt har megen sympati for, var imod det her. Men det er altså ikke et eksternt center, det er en ny by, som Folketinget dengang besluttede skulle være der. Fra og med Københavns Kommunes kommuneplan i 1993, der også er en regionplan, er der fastlagt et regionalt center i Ørestaden, altså en ny by. Omfanget af detailhandel skulle fastlægges i regionplanlægningen efter ændringen af planloven af 1997.

Butikscenteret i Ørestaden blev i juni 2000 fastlagt som en integreret del af den samlede hovedstadsløsning for de tre hovedstadsområder og de to centralkommuner, altså de fem, jeg nævnte før, baseret på en forhandlingsløsning. Inden den endelige beslutning blev truffet, var jeg i Folketinget og drøftede det – jeg tror i øvrigt, det var på hr. Ole M. Niensens foranledning; jeg kan ikke helt huske det. Vi drøftede det i Folketinget, og man kunne sige de knubbede ord, der

var. Men det var altså en samlet forhandlingsløsning med alle amter – i øvrigt med et center, der var betydelig mindre end det, der oprindeligt blev foreslået; vel kun godt halvdelen af det center, der oprindeligt var foreslået.

Bæredygtighed, som hr. Ole M. Nielsen med rette efterlyser – for det er jo det, vi er fælles om at ønske – består i, at centeret indgår som et af ni regionale centre uden for Københavns city, og at detailhandelsstrukturen afbalancerer de regionale centre og fremmer de mange mindre og mellemstore bycentre.

Forhandlingerne resulterede i en reduktion af Ørestadscenteret til et butikscenter på 40.000 m², oprindeligt havde man bedt om 110.000 m², samt en mulighed for udflytning af et af hovedstadens tre stormagasiner på 17.000 m² med en udvidelsesmulighed, der svarede til den, man i øvrigt havde givet i Århus i forbindelse med stormagasinet Salling. Og sammenlagt blev det altså et center, der kun var godt halvdelen af det, der oprindeligt var nævnt, og et center, der eksempelvis er meget, meget mindre end Lyngby Storcenter, bare for at nævne det til illustration.

Det er kommunerne inden for rammerne af de her regionplaner, der bestemmer, hvor de vil have byvæksten, hvis det er inden for det, vi afgrænser som bymidten, herunder den nye bymidte i Ørestaden.

Københavns Kommune argumenterede for, at de ønskede at give en nulramme for væksten inde i city af bevaringsmæssige grunde. Og de ønskede derfor at flytte detailhandelstilvæksten i centrum til den nye bymidte i Ørestaden.

De maksimale butiksstørrelser for de 40.000 m² i Ørestads city er for dagligvarebutikker på højst 3.000 m² som i loven, og som det i øvrigt er gennemført over hele landet, og for udvalgsvarebutikker på højst 1.000 m² bortset fra 10 udvalgsvarebutikker på op til 2.000 m², tilsvarende det, som man har fået i Århus med henvisning til, at det jo er et hovedstadsområde, altså med en særlig planlægningsmæssig begrundelse.

I forhandlingsforløbet forlangte jeg, at der i tilslutning til den foreliggende VVM-redegørelse blev udført egentlige trafikberegninger for det foreslåede center og for det foreslåede butiksindehold. Beregningen viste et lavere trafikalt end hidtil antaget, og det må antages, at det forhandlingsresultat, vi opnåede, som var lavere end det, vi lavede VVM-vurderingen på, reducerer dette forventede trafikalt yderligere.

Sammenfattende adskiller løsningen i hovedstadsregionen sig ikke fra regionplaner i det øv-